

15. listopada u mnogim gradovima Zemlje održat će se prosvjedni skupovi. Cijela priča je krenula s Wall Streeta. Najprije ignorirani protesti od strane medija u funkciji kapital odnosa, putem interneta ujedinili su obespravljene građane diljem svijeta. U svakoj zemlji pored opće dominacije kapital odnosa na dnevnom redu prosvjednika bit će i „domaće teme“. Hrvatska u tom smislu ima što za reći. Proteklih osamnaest godina aktivne neoliberalističke politike učinile su Hrvatsku tmurnom i bezperspektivnom zemljom. Politicari su zdužno, negirajući prethodni sustav, uvodili „kaubojski kapitalizam“. Što se je i kako radilo iznio sam na ovim stranicama, i, potom, objavio u knjizi : „Refleksije jednoga Turanjca“. Wall Street ponovno čini aktualni teks Karla Marxa i Friedricha Engelsa: „Manifest komunističke partije“. Ekonomisti htjeli-nehtjeli morat će ponovno čitati Rudolfa Hilferdinga: „Financijski kapital“, Vladimira Iljića Uljanova, Lenjina: „Imperijalizam kao najviši stadij kapitalizma“. Ipak, valja početi sa Manifestom.

Svijet je u krizi. Tekuća kriza počela je 2007. godine što nam najbolje svjedoči švicarski franak koji, kao valuta utočišta, počinje snažno aprecirati zbog bijega spekulativnog kapitala u „mirnije vode“. Odjeke tih događanja svjedočili su – i još svjedoče - naši građani koji su se zadužili uz valutnu klauzulu švicarskog franka. Baloni dionica, nekretnina, pa potom, nafte i ostalih sirovina te hrane učinili su stihijsko, neorganizirano, globalizirano gospodarstvo krajnje rizičnim.

Dvostuki deficiti razvijenih zemalja, npr. SAD-a, s jedne strane, i suficiti, npr. Kine, s druge strane, rezultirali su rastom rizika vodećih svjetskih valuta: dolara i eura. Od naftne krize iz 1973. godine svjedočimo odvajanje financijskog od realnog gospodarstva pod „štafetnom palicom“ Milтона Friedmana. Ta je politika morala „puknuti“. Mnoge su krize, u međuvremenu, upozoravale na neprimjerenost neoliberalističke politike, ali je kapital odnos, ne brinući o posljedicama, uspio putem MMF-a, WB-a i WTO-a održati monsturozan sustav koji je postao katalizator rasta indeksa koncentracije bogatstva, odnosno siromaštva i to ne samo među zemljama, već i u svakoj zemlji posebno. Dobili smo globalnu polarizaciju - sada imamo globalne prosvjede.

Na ovim sam stanicama već pisao kako sam od strane „komornih ljevičara“ doživio kritike jer sam se „usudio“ nanovo objaviti Manifest komunističke partije u spomen na 190 godišnjicu rođenja Karla Marxa i 160. godišnjicu njegove objave (Ekonomija/Economics“, XV (3), Rifin, Zagreb) koji može zainteresirani čitalac naći na ovim stranicama.

Nekoliko izvadaka:

„Slobodan čovjek i rob, patricij i plebejac, barun i kmet, cehovski majstor i kalfa, ukratko – ugnjetač i ugnjeteni stajali su jedan prema drugom u stalnoj suprotnosti, vodili neprekidnu, čas skrivenu čas otvorenu borbu, borbu koja se uvijek završavala revolucionarnim preobražajem cijelog društva ili zajedničkom propašću klasa koje su se borile.”

„Ali naša epoha, epoha buržoazije, odlikuje se time što je pojednostavnila klasne suprotnosti. Cijelo se društvo sve više i više dijeli na dva velika neprijateljska tabora, na dvije velike klase koje stoje neposredno jedna naspram druge - buržoaziju i proletarijat.”

“No tržišta su jednako rasla, potražnja je bivala sve veća. Više ni manufaktura nije bila dovoljna. Tada su para i mašine revolucionirale industrijsku proizvodnju. Na mjesto manufakture došla je moderna krupna industrija, na mjesto industrijskog srednjeg staleža došli su industrijski miliunaši, šefovi čitavih industrijskih armija, moderni buržuji.”

“Buržoazija je u povijesti odigrala krajnje revolucionarnu ulogu.”

“Buržoazija je sa svih dotada dostojanstvenih profesija, na koje se gledalo sa strahopoštovanjem, skinula svetačku aureolu. Ona je liječnika, pravnika, svećenika, pjesnika i učenjaka pretvorila u svoje plaćene najamne radnike. Buržoazija je sa porodičnog odnosa zderala dirljivi sentimentalni veo i svela ga na čisto novčani odnos.”

“Buržoazija je eksploatacijom svjetskog tržišta dala kosmopolitski karakter proizvodnji i potrošnji svih zemalja. Na veliku žalost reakcionara, ona je izvukla nacionalno tlo ispod nogu industrije. Uništene su prastare nacionalne industrije i uništavaju se svakodnevno još uvijek. Potiskuju ih nove industrije čije uvođenje postaje životno pitanje za sve civilizirane nacije, industrije koje više ne prerađuju domaće sirovine, već sirovine koje dolaze iz najudaljenijih oblasti, i čiji se proizvodi ne troše samo u zemlji već u isto vrijeme i u svima dijelovima svijeta. Na mjesto starih potreba, zadovoljavanja domaćim proizvodima, stupaju nove koje za svoje zadovoljenje traže proizvode najdaljih zemalja i klima. Na mjesto stare lokalne i nacionalne samodovoljnosti i ograđenosti stupa svestrani promet, svestrana uzajamna zavisnost nacija. A kako je u materijalnoj, tako je i u duhovnoj proizvodnji. Duhovni proizvodi pojedinih nacija postaju općim dobrom. Nacionalna jednostranost i ograničenost postaje sve više nemoguća, a iz mnogih nacionalnih i lokalnih

književnosti stvara se svjetska književnost.

Brzim poboljšanjem svih oruđa za proizvodnju, beskrajno olakšanim saobraćajem buržoazija uvlači u civilizaciju sve pa i najbarbarskije nacije. Jeftine cijene njenih roba su teška artiljerija kojom ona ruši sve kineske zidove, kojom ona i najoporniju mržnju barbara protiv stranaca prisiljava na kapitulaciju. Ona prisiljava sve nacije da prihvate buržoazijski način proizvodnje ako neće da propadnu; ona ih prisiljava da same kod sebe uvedu takozvanu civilizaciju, tj. da postanu buržuji. Jednom riječi, ona udešava svoj svijet po svom vlastitom liku.”

I tako dalje.....